

Απόφαση 3 / 2018 (ΣΤ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

ΑΡΙΘΜΟΣ 3/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΤ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Μαρία Γαλάνη-Λεοναρδοπούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου Δημήτριο Χονδρογιάννη, Αρτεμισία Παναγιώτου-Εισηγήτρια, Γεώργιο Αναστασάκο και Μαρία Γεωργίου, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 24 Οκτωβρίου 2017, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Αθανασίου Κατσιρώδη (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου) και του Γραμματέως Χαράλαμπου Αθανασίου, για να δικάσει τις αιτήσεις της αναιρεσεύουσας - κατηγορουμένης Ε. Μ.-V. του Υ., κατοίκου ..., που παρέστη με τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Β. Β. περί αναιρέσεως της υπ' αριθμ.17/2017 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Κέρκυρας.

Το Τριμελές Εφετείο Κέρκυρας, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και η αναιρεσεύουσα - κατηγορουμένη ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στις υπ' αριθμ. .../16-1-2017 και .../23-6-2017 δύο (2) αιτήσεις αναίρεσης, που καταχωρίστηκαν στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό .../2017. Αφού άκουσε Τον πληρεξούσιο δικηγόρο της αναιρεσεύουσας, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που πρότεινε να απορριφθούν οι προκείμενες αιτήσεις αναίρεσης,

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 514 εδ. γ' ΚΠΔ, δεν επιτρέπεται δεύτερη αίτηση αναιρέσεως κατά της ίδιας αποφάσεως. Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, προϋπόθεση για την απαγόρευση ασκήσεως δεύτερης αναιρέσεως είναι να έχει προηγηθεί κρίση επί της πρώτης. Στην αντίθετη περίπτωση που η πρώτη εκκρεμεί, παραδεκτά ασκείται εντός της νόμιμης προθεσμίας δεύτερη αναίρεση, η οποία είναι συμπληρωματική της πρώτης και συνεξετάζεται με αυτή.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας κατά της υπ'αριθμ. 17/9-1-2017 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου (Πλημ/των) Κέρκυρας ασκήθηκαν από την κατηγορούμενη-αναιρεσεύουσα Μ. Ε. του Υ. νομότυπα και

εμπρόθεσμα: α) η με αριθμό .../16-1-2017 αίτηση αναίρεσης, πριν καθαρογραφεί η προσβαλλομένη απόφαση και β) η με αριθμό .../23-6-2017 αίτηση αναίρεσης, εντός της προβλεπόμενης από το άρθρο 473 παρ. 1 και 2 ΚΠΔ δεκαήμερης προθεσμίας από την καταχώρηση της προσβαλλομένης στο ειδικό βιβλίο καθαρογραφής ποινικών αποφάσεων, που έλαβε χώρα στις 13-6-2017, οι οποίες και συζητήθηκαν ταυτόχρονα. Συνεπώς, εφόσον δεν έχει προηγηθεί κρίση επί της πρώτης αιτήσεως αναίρεσεως, η δεύτερη αίτηση επιτρεπτά ασκείται εντός της ανωτέρω νόμιμης προθεσμίας και πρέπει οι αιτήσεις αυτές να συνεκδικασθούν.

Με τη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 1 εδ. α' της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), η οποία κυρώθηκε για πρώτη φορά από την Ελλάδα με το Ν. 2329/1953 και εκ νέου με το Ν.Δ 53/74 και αποτελεί, κατά το άρθρο 28 του Συντάγματος, αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού Ελληνικού Δικαίου και υπερισχύει κάθε άλλης αντίθετης διάταξης εσωτερικού νόμου, ορίζεται ότι "Παν πρόσωπο έχει δικαίωμα, όπως η υπόθεσή του δικασθεί δικαίως, δημόσια και εντός λογικής προθεσμίας, υπό ανεξάρτητου και αμερόληπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίο θα αποφασίσει είτε ..., είτε επί του βάσιμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως". Στο δικαίωμα αυτό περιλαμβάνονται ειδικότερα, σύμφωνα με τη σταθερή νομολογία του ΕΔΔΑ, : α) το δικαίωμα ελεύθερης και ανεμπόδιστης πρόσβασης στο δικαστήριο και β) το δικαίωμα του προσώπου να τύχει σχετικά με την υπόθεσή του ακρόασης. Το ίδιο δικαίωμα ακρόασης αναγνωρίζεται, τόσο από το άρθρο 2 περ. 1 του έβδομου Πρωτοκόλλου της άνω Ευρωπαϊκής Σύμβασης, που κυρώθηκε με το Ν. 1705/1987, το οποίο ορίζει ότι "κάθε πρόσωπο που καταδικάστηκε για αξιόποινη πράξη από δικαστήριο, έχει το δικαίωμα της επανεξέτασης από ανώτερο δικαστήριο της απόφασης με την οποία κηρύχθηκε ένοχος ή της απόφασης με την οποία επιβλήθηκε ποινή", όσο και από το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος, κατά το οποίο "καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ'αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντά του, όπως ο νόμος ορίζει". Από τις παραπάνω διατάξεις συνάγεται ότι τα κράτη θα πρέπει να έχουν εξασφαλίσει στην πράξη το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, απόρροια του οποίου είναι και η ακώλυτη πρόσβαση σε δικαστήριο και η προηγούμενη δικαστική ακρόαση. Ο κοινός νομοθέτης δεν κωλύεται να θεσπίζει προϋποθέσεις και περιορισμούς στην άσκηση ενδίκου μέσου εναντίον καταδικαστικής αποφάσεως, αρκεί οι συνέπειες που επιφέρει η παράβασή τους να μην είναι υπέρμετρες σε τέτοιο σημείο, ώστε να αναιρείται η ελεύθερη πρόσβαση στο δικαστήριο. Η παραβίαση της προαναφερθείσας διάταξης του άρθρου 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, που καθιερώνει την αρχή της δίκαιης δίκης, δε δημιουργεί ιδιαίτερο λόγο αναίρεσης της ποινικής απόφασης, πέρα από τους λόγους που περιοριστικά αναφέρονται στο άρθρο 510 του ΚΠΔ, εκτός αν συνδυάζεται με άλλη πλημμέλεια, που υπάγεται στους προβλεπόμενους από την εν λόγω διάταξη λόγους αναίρεσης, σε συνδυασμό με όσα ορίζονται στη διάταξη του άρθρου 171 παρ. 1 στοιχ. δ' ΚΠΔ, όπως το στοιχ. δ' της παρ. 1 αντικαταστάθηκε από την παρ. 2 του άρθρου 11 του Ν. 3904/23-12-2010. Εξάλλου, κατά τις διατάξεις του τελευταίου αυτού άρθρου (171 παρ. 1 περ. δ' του ΚΠΔ) σε συνδυασμό με το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α' του ίδιου Κώδικα, απόλυτη ακυρότητα, που λαμβάνεται αυτεπαγγέλτως υπόψη από το Δικαστήριο σε κάθε στάδιο της διαδικασίας και στον Άρειο Πάγο ακόμη, προκαλείται: 1. αν δεν τηρηθούν οι διατάξεις που

καθορίζουν "α)δ) την εμφάνιση, την εκπροσώπηση και την υπεράσπιση του κατηγορουμένου και την άσκηση των δικαιωμάτων που του παρέχονται από το νόμο, την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ) και το Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα". Κατά δε την έννοια της διάταξης του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Η' του ΚΠΔ, υπέρβαση εξουσίας, που ιδρύει τον από τη διάταξη αυτή προβλεπόμενο λόγο αναίρεσης, υπάρχει όταν το δικαστήριο άσκησε δικαιοδοσία που δεν του παρέχεται από το νόμο ή υφίσταται μεν τέτοια δικαιοδοσία, δεν συντρέχουν όμως οι όροι οι οποίοι του παρέχουν την εξουσία να κρίνει στη συγκεκριμένη περίπτωση, καθώς και όταν αρνείται να ασκήσει δικαιοδοσία η οποία του παρέχεται από το νόμο, αν και συντρέχουν οι απαιτούμενοι γι'αυτό κατά νόμο όροι. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 473 παρ. 1 του ΚΠΔ, η προθεσμία για την άσκηση των ενδίκων μέσων είναι δέκα ημέρες από τη δημοσίευση της απόφασης. Αν ο δικαιούμενος δεν είναι παρών κατά την απαγγελία της απόφασης η πιο πάνω προθεσμία είναι επίσης δεκαήμερη, εκτός αν αυτός διαμένει στην αλλοδαπή ή είναι άγνωστη η διαμονή του, οπότε η προθεσμία είναι τριάντα ημέρες και αρχίζει σε κάθε περίπτωση από την επίδοση της απόφασης. Τέλος, κατά τις διατάξεις του άρθρου 476 παρ. 1 και 2 του ΚΠΔ, το ένδικο μέσο απορρίπτεται ως απαράδεκτο, εκτός άλλων περιπτώσεων, και όταν ασκήθηκε εκπροθέσμως. Κατά της απόφασης που απορρίπτει την έφεση ως εκπρόθεσμη είναι επιτρεπτή η άσκηση αιτήσεως αναίρεσης, για όλους τους λόγους που περιοριστικά αναφέρονται στη διάταξη του άρθρου 510 του ίδιου Κώδικα, μεταξύ των οποίων και η ελλιπής αιτιολογία της, με την προϋπόθεση ότι αυτοί αναφέρονται στην ορθότητα της κρίσεως για το απαράδεκτο. Η απόφαση, με την οποία απορρίπτεται το ένδικο μέσο της έφεσης ως απαράδεκτο, λόγω εκπρόθεσμης άσκησής του, για να έχει την απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ λόγο αναίρεσης, πρέπει να διαλαμβάνει το χρόνο επίδοσης στον εκκαλούντα της προσβαλλόμενης με την έφεση αποφάσεως, αν απαγγέλθηκε από τον τούτου, και το χρόνο ασκήσεως της έφεσης, καθώς και το αποδεικτικό από το οποίο προκύπτει η επίδοση, χωρίς ειδικότερο προσδιορισμό των στοιχείων εγκυρότητας του αποδεικτικού επιδόσεως (ολ.ΑΠ 6/1994 και 4/1995). Σε περίπτωση, όμως, που με την έφεση αμφισβητούνται ο τόπος κατοικίας εκείνου που ασκεί το ένδικο μέσο και το άγνωστο της διαμονής του, που συνεπάγεται αδυναμία γνώσης της επίδοσης, και προβάλλεται ότι, κατά τον κρίσιμο χρόνο της επίδοσης, αυτός διέμενε σε ορισμένο τόπο και διεύθυνση, πρέπει επίσης να διαλαμβάνεται στην απορριπτική απόφαση σχετική αιτιολογία, αλλιώς ιδρύεται ο ανωτέρω, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠΔ λόγος αναίρεσης. Μεταξύ των λόγων ακυρότητας της επίδοσης, οι οποίοι πρέπει να προβάλλονται υποχρεωτικά με την έφεση και επί των οποίων, εφόσον προβάλλονται, πρέπει το δικαστήριο της ουσίας να διαλάβει στην απορριπτική της εφέσεως απόφαση πλήρη αιτιολογία, είναι και ότι η επίδοση ως αγνώστου διαμονής έγινε χωρίς να συντρέχουν οι προϋποθέσεις αυτής, μολονότι δηλαδή ο εκκαλών κατηγορούμενος είχε "γνωστή διαμονή". Τέλος, κατ'ορθή ερμηνεία των διατάξεων των άρθρων 156 παρ. 1 και 2 και 273 παρ.1 του ΚΠΔ, στην περίπτωση που δεν έχει ενεργηθεί προανάκριση ή ο κατηγορούμενος δεν εμφανίστηκε κατ'αυτήν και δεν έχει δηλώσει διεύθυνση κατοικίας, κατά το άρθρο 273 του ΚΠΔ, δεν μπορεί άνευ ετέρου να θεωρείται ως άγνωστης διαμονής, από μόνο το γεγονός ότι αναζητήθηκε στην αναγραφόμενη στην έγκληση ή τη μήνυση διεύθυνση κατοικίας, από την

οποία και απουσίαζε, διότι, διαφορετικά, ενδέχεται η γνωστοποιηθείσα από το μηνυτή διεύθυνση της κατοικίας του κατηγορουμένου να είναι εσφαλμένη, με συνέπεια ο τελευταίος να αγνοεί την σε βάρος του ποινική διαδικασία, η οποία έτσι διεξάγεται ερήμην του, κατά παραβίαση της αρχής της δίκαιης δίκης που θεσπίζει το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, περιεχόμενο της οποίας είναι, όπως προεκτέθηκε, η διασφάλιση της ακώλυτης πρόσβασης στο δικαστήριο και της επαρκούς δικαστικής ακρόασης. Τα παραπάνω ισχύουν και όταν δεν έχει ενεργηθεί προανάκριση ή ο κατηγορούμενος δεν εμφανίσθηκε κατ'αυτήν, και, σε περίπτωση μεταβολής της κατοικίας του, αυτός δεν δήλωσε στην Εισαγγελική Αρχή που έχει εκδώσει το προς επίδοση έγγραφο τη νέα διεύθυνση της κατοικίας του. Δηλαδή και στην τελευταία περίπτωση ο κατηγορούμενος δεν μπορεί να θεωρηθεί ως άγνωστης διαμονής από μόνο το γεγονός ότι αναζητήθηκε στην αναγραφόμενη στην έγκληση ή τη μήνυση διεύθυνση κατοικίας, από την οποία και απουσίαζε. Συνακόλουθα, εφόσον με την έφεση του κατηγορουμένου προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι κατά τον κρίσιμο χρόνο της επίδοσης της απόφασης ήταν γνωστής διαμονής, αφού διέμενε σε ορισμένο τόπο και διεύθυνση διαφορετική από εκείνη στην οποία αναζητήθηκε και δεν βρέθηκε, και ως εκ τούτου η επίδοση της απόφασης ως άγνωστης διαμονής είναι άκυρη, το Εφετείο έχει την υποχρέωση να ερευνήσει κατ'ουσία τον εν λόγω ισχυρισμό, αξιολογώντας και συνεκτιμώντας όλα τα προσκομιζόμενα από τον κατηγορούμενο στοιχεία (έγγραφα, καταθέσεις μαρτύρων κ.λπ) από τα οποία προκύπτει η κατά τον κρίσιμο χρόνο διεύθυνση του κατηγορουμένου και να μη βασιστεί μόνο στο αποδεικτικό επιδόσεως της απόφασης (ΟΛΑΠ 2/14).

Στην προκειμένη περίπτωση με την προσβαλλόμενη 17/2017 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου (Πλημ/των) Κέρκυρας, που δίκασε σε δεύτερο βαθμό, απορρίφθηκε ως απαράδεκτη, λόγω εκπρόθεσμης ασκήσεώς της, η με αριθμ. .../4-10-2016 έφεση της αναιρεσείουσας-κατηγορουμένης, παρασταθείσας στην κατ'έφεση δίκη, κατά της 402/21-11-2012 αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Θεσπρωτίας, με την οποία καταδικάστηκε ερήμην της σε συνολική ποινή φυλακίσεως είκοσι ενός (21) μηνών, ανασταλείσα επί τριετία, για τις πράξεις της υπαρπαγής ψευδούς βεβαίωσης, χρήσης ψευδούς βεβαίωσης και ψευδούς βεβαίωσης στην αρχή. Από την έκθεση εφέσεως, η οποία παραδεκτώς επισκοπείται από τον Άρειο Πάγο, για τις ανάγκες του αναιρετικού ελέγχου, προκύπτει ότι η εκκαλούσα, φερόμενη στην έφεση ως κάτοικος ..., οδός ..., προκειμένου να δικαιολογήσει την εκπρόθεσμη άσκηση της εφέσεώς της, πρόεβαλε με αυτήν, μεταξύ άλλων, ότι το εκπρόθεσμο της άσκησης της έφεσης οφείλεται στο γεγονός ότι η επίδοση της εκκαλουμένης προς αυτήν έγινε ως αγνώστου διαμονής ενώ ήταν γνωστής και συγκεκριμένα κατοικούσε συνεχώς από τις 20-7-2011 στην ανωτέρω οδό ... στη Είχε, δηλαδή, προβάλλει ακυρότητα της επιδόσεως της εκκαλουμένης αποφάσεως, επικαλούμενη ότι κατά το χρόνο της επιδόσεώς της, (15-2-2013 ως προκύπτει από το παραδεκτά επισκοπούμενο σχετικό αποδεικτικό επιδόσεως), είχε γνωστή διεύθυνση κατοικίας στην παραπάνω οδό. Κατά τη συζήτηση επί της οποίας εκδόθηκε η ανωτέρω προσβαλλόμενη απόφαση, η εκκαλούσα-κατηγορούμενη, όπως προκύπτει από την επισκόπηση των πρακτικών και της δικογραφίας, είχε επαναλάβει τον ως άνω ισχυρισμό, προς απόδειξη δε αυτού εξέτασε ως μάρτυρα τον δικηγόρο Θεσσαλονίκης Β. Β. και είχε προσκομίσει τα κάτωθι αναγνωσθέντα έγγραφα: α) το από 20-7-2011 ιδιωτικό

συμφωνητικό μίσθωσης κατοικίας επί της ..., ..., β) το με αριθμό .../11-8-2011 Δελτίο διακοπής και συνεχίσεως ηλεκτροδοτήσεως της ΔΕΗ, γ) δύο (2) αφορώντες το χρονικό διάστημα από 6-8-2012 έως 30-11-2012 λογαριασμούς της ΔΕΗ, όπου αναγράφεται η ανωτέρω επί της οδού ... διεύθυνσή της και δ) απόδειξη κοινοχρήστων για την περίοδο Μάιος-Ιούνιος 2013 για το οίκημα επί της οδού

Το Τριμελές Εφετείο Κέρκυρας με την προσβαλλομένη απόφασή του απέρριψε τον ανωτέρω ισχυρισμό της και, στη συνέχεια, έκρινε την έφεσή της εκπρόθεσμη με την ακόλουθη αιτιολογία: "... Στην προκειμένη περίπτωση, από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα της εκκαλούσας και την κατάθεση της ίδιας, την ανάγνωση των εγγράφων που αναφέρονται στα πρακτικά και την επισκόπηση των εγγράφων της δικογραφίας, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Κατόπιν της από 10-12-2007 έκθεσης ένορκης εξέτασης του μάρτυρα Π. Ν. του Γ., αστυνομικού που υπηρετεί στο τμήμα συντονισμού της δ/σης αλλοδαπών Θεσσαλονίκης ενώπιον του Αρχ/κα Ν. Ν. της ίδιας υπηρεσίας, ασκήθηκε σε βάρος της εκκαλούσας -κατηγορουμένης η υπό στοιχεία ΑΒΜ.: .../09 ποινική δίωξη από τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Θεσπρωτίας για τα αδικήματα, α] της υφαρπαγής ψευδούς βεβαίωσης κατά συρροή, β] της χρήσης ψευδούς βεβαίωσης και γ] ψευδούς δήλωσης στην αρχή. Κατόπιν, διατάχθηκε η διενέργεια προανάκρισης από τον Δ/ντή Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών Θεσσαλονίκης με ταυτόχρονη λήψη απολογία της κατηγορουμένης. Όπως, προκύπτει δε από τα έγγραφα που ήδη είχαν συσχετισθεί στη δικογραφία και συγκεκριμένα, από την προαναφερόμενη κατάθεση του αστυνομικού Π. Ν., την με αριθμό .../12-3-2007 ληξιαρχική πράξη γέννησης του Ληξιάρχου ..., τα με αριθμό .../11-1-2007 πρακτικά συνεδριάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσπρωτίας, την υπ'αριθμ. .../2005 ένορκη βεβαίωση ενώπιον του Ειρηνοδίκη Παραμυθιάς, η κατηγορούμενη είχε μόνιμη και γνωστή διαμονή στην ..., επί της οδού Η εκκαλούσα συνομολογεί ότι διέμενε στην εν λόγω διεύθυνση από το έτος 2005 έως της 20-7-2011. Σε εκτέλεση της άνω εισαγγελικής παραγγελίας η κατηγορουμένη αναζητήθηκε τον μήνα Ιούνιο του έτους 2009 στην άνω γνωστή διεύθυνση κατοικίας της, δίχως να καταστεί δυνατός ο εντοπισμός της. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από την αναγνωσθείσα από 6-6-2009 έκθεση εξέτασης του μάρτυρα αστυνομικού Μ. Γ., που υπηρετεί στο τμήμα δίωξης λαθρομετανάστευσης ... Θεσσαλονίκης, ο τελευταίος μετέβη επί της οδού ... στην περιοχή ..., αναζητώντας την Μ.-V. Ε. του Υ. και της Γ., δηλαδή την εκκαλούσα, η οποία σημειωτέον είναι σύζυγος του V. S., διαπιστώνοντας ότι η τελευταία δεν διαμένει εκεί, αλλά ούτε και στην ευρύτερη περιοχή. Ακολούθως, και δεδομένου ότι δεν κατέστη εφικτός ο εντοπισμός της κατηγορουμένης στην τελευταία γνωστή διεύθυνση κατοικίας της, η υπόθεση, βάσει των λοιπών αποδεικτικών στοιχείων, που συνέλεξε η εισαγγελία Πρωτοδικών Θεσπρωτίας, εισήχθη στο ακροατήριο του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Θεσπρωτίας, αρχικά κατά τη δικάσιμο της 25ης Απριλίου 2012. Για την κλήση της κατηγορουμένης, προκειμένου αυτή να παρουσιασθεί ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Θεσπρωτίας, κατά την εκδίκαση της κρινομένης υποθέσεώς της, η Εισαγγελία Πρωτοδικών Θεσπρωτίας, απέστειλε προς επίδοση το κατ' αυτής κλητήριο θέσπισμα στο Α.Τ. ... Θεσσαλονίκης, στην αρμοδιότητα του οποίου υπάγονταν οι επιδόσεις για τη φερόμενη διεύθυνση κατοικίας της επί της οδού Κατ' άρθρο 156 ΚΠΔ, δεδομένου ότι δεν κατέστη δυνατός ο εντοπισμός της κατηγορουμένης στην δηλωμένη απ' αυτήν διεύθυνση κατοικίας της, όπως αυτή προέκυψε εκ των εγγράφων που υπήρχαν στη

δικογραφία, έλαβαν χώρα τέσσερις επιδόσεις σ' αυτήν του κλητηρίου θεσπίσματος ως αγνώστου διαμονής τόσο κατά την αρχική όσο και κατά τις μετ' αναβολή δικασίμους της υποθέσεώς της, γεγονός που προκύπτει από τα ευρισκόμενα και επιτρεπώς επισκοπούμενα στη δικογραφία αποδεικτικά επίδοσης του Α.Τ. ..., ήτοι: α) από 12-3-2012 του Π. Ε., Αρχ/κα του Α.Τ. ..., με τοιχοκόλληση στο δήμο Θεσσαλονίκης, για την αρχική δικάσιμο της υποθέσεώς της στις 25-4-2012, β) από 11-5-2012 του Π. Ε., Αρχ/κα του Α.Τ. ..., με τοιχοκόλληση στο δήμο Θεσσαλονίκης, για τη μετ' αναβολή δικάσιμο της υποθέσεώς της στις 13-6-2012, γ) από 8-8-2012 του Αρχ/κα Μ... Μ... Γ... του Α.Τ. ..., με τοιχοκόλληση στο Δήμο Θεσσαλονίκης, για τη μετ' αναβολή δικάσιμο της υποθέσεώς της στις 19-9-2012 και δ) από 15-10-2012 του Αρχ/κα Μ... Μ... Γ... Α.Τ. ..., με τοιχοκόλληση στο Δήμο Θεσσαλονίκης, για τη μετ' αναβολή δικάσιμο της υποθέσεως της στις 21-11-2012, οπότε και εκδόθηκε η εκκαλουμένη απόφαση υπ' αριθ. 402/21-11-2012 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Θεσπρωτίας, με την οποία η κατηγορουμένη καταδικάσθηκε ωσει παρούσα για τα αδικήματα της υφαρπαγής ψευδούς βεβαίωσης κατά συρροή, της χρήσης ψευδούς βεβαίωσης και της ψευδούς δήλωσης στην αρχή σε συνολική ποινή φυλακίσεως 21 μηνών, η οποία ανεστάλη επί τριετία. Ακολούθως απόσπασμα της ως άνω υπ' αριθ. 402/2012 αποφάσεως επιδόθηκε στις 15-2-2013 στην εκκαλούσα ως αγνώστου διαμονής, διότι, όπως προκύπτει από 15-2-2013 αποδεικτικό επίδοσης του Αρχ/κα Μ... Γ... του Α.Τ. ... Θεσσαλονίκης, η εκκαλούσα απουσίαζε από τον τόπο της κατοικίας της στην οδό ... της Θεσσαλονίκης και η διαμονή της ήταν άγνωστη και αφού δεν ανευρέθη ούτε η ίδια ούτε κάποιο από τα αναφερόμενα στο άρθρο 156 παρ. 1 ΚΠΔ πρόσωπα, το ως άνω απόσπασμα παραδόθηκε στον ορισμένο για το σκοπό αυτό από το Δήμαρχο Θεσσαλονίκης υπάλληλο Α. Α., ο οποίος, εν συνεχεία τοιχοκόλλησε το εν λόγω απόσπασμα στο δημοσιότερο μέρος της έδρας του Δήμου Θεσσαλονίκης. Ο ισχυρισμός της εκκαλούσας, που περιέχεται στην έφεσή της περί ακυρότητας του από 15-2-2013 αποδεικτικού επίδοσεως, επειδή σε αυτό: α) δεν αναγράφεται, επακριβώς, η ημέρα της εβδομάδας, που έγινε η επίδοση, β) δεν αναγράφεται σε ποιά πόλη ή δήμο βρίσκεται η οδός ..., όπου φέρεται ότι έγινε η επίδοση, γ) δεν αναφέρεται εάν στο απόσπασμα της εκκαλουμένης αναφερόταν το όνομα του καταδικασθέντος, ο αριθμός και η ημερομηνία της εκκαλουμένης αποφάσεως, τα αδικήματα, για τα οποία καταδικάσθηκε, ο χρόνος τελέσεως αυτών, η ποινή, που επεβλήθη και η ημερομηνία του προς επίδοση αποσπάσματος, δ) αναφέρεται ότι ο επιδόσας αστυνομικός παρέδωσε την απόφαση στο Δήμαρχο Θεσσαλονίκης και στη συνέχεια αναγράφεται ως παραλαβών ο Α. Α., ο οποίος και υπογράφει, χωρίς να αναφέρεται κάποια ιδιότητα αυτού ως εντεταλμένου για την παραλαβή. Επίσης στη βεβαίωση για την τοιχοκόλληση α) αναφέρεται το όνομα του ανωτέρω Α. Α. χωρίς να αναφέρεται η ιδιότητα αυτού, β) δεν αναφέρεται το μέρος, όπου έγινε η τοιχοκόλληση, γ) αναφέρεται ότι έγινε η τοιχοκόλληση για να σταλεί η βεβαίωση στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών, χωρίς όμως να αναφέρεται ότι πρόκειται για τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Θεσπρωτίας, δ) αναγράφεται ότι παραλήφθηκε η υπ' αριθ. 402/2012 απόφαση, ενώ επρόκειτο για απόσπασμα αυτής. Ο ανωτέρω ισχυρισμός της εκκαλούσας είναι αβάσιμος και απορριπτός. Και τούτο διότι στο επίμαχο αποδεικτικό επίδοσεως αναγράφεται η ημέρα, ο μήνας και το έτος επίδοσεως του αποσπάσματος της υπ' αριθ. 402/2012 αποφάσεως, ήτοι αναγράφεται "15 ΦΕΒ. 2013". Από το όλο περιεχόμενο του επίμαχου αποδεικτικού προκύπτει σαφώς και αναμφιβόλως ότι: Α) Ο επιδόσας αστυνομικός Γ. Μ. πήγε στην οδό ... της ... για να επιδώσει στην Μ. – V. Ε. του Υ. απόσπασμα της 402/2012, της 21-11-2012,

ερήμην αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Θεσπρωτίας. Η εκκαλούσα, όπως προεκτέθηκε, είναι σύζυγος του V. S. και άρα ορθώς αναφέρεται στο επίμαχο αποδεικτικό επιδόσεως ως δεύτερο επώνυμο αυτής το επώνυμο του συζύγου της. Β) Ο ανωτέρω αστυνομικός παρέδωσε το ως άνω απόσπασμα της αποφάσεως στον ορισμένο από το Δήμαρχο Θεσσαλονίκης υπάλληλο Α. Α.. Γ) Ο τελευταίος τοιχοκόλλησε το παραδοθέν σε αυτόν απόσπασμα της απόφασης στο δημοσιότερο μέρος της έδρας του Δήμου Θεσσαλονίκης, για να αποσταλεί η βεβαίωση στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Θεσπρωτίας, που παρήγγειλε την επίδοση της απόφασης. Ενόψει του ότι στο επίμαχο αποδεικτικό αναγραφόταν ότι η προς την εκκαλούσα επίδοση αφορούσε "απόσπασμα της 402/2012 της 21-11-2012 ερήμην αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Θεσπρωτίας, με την οποία καταδικάσθηκε με τις ποινές που αναφέρονται σ' αυτή, έξοδα και τέλη", δεν ήταν αναγκαίο να αναγράφεται σε αυτό (αποδεικτικό επιδόσεως) όπως αβάσιμα υποστηρίζει η εκκαλούσα, τα αδικήματα, για τα οποία καταδικάσθηκε, ο χρόνος τελέσεως αυτών, η ποινή, που επιβλήθηκε και η ημερομηνία του προς επίδοση αποσπάσματος. Περαιτέρω ο ισχυρισμός της εκκαλούσας ότι ήταν γνωστό στις εισαγγελικές και αστυνομικές αρχές, ότι από την 20-7-2011 και μετέπειτα διαμένει στην οδό ... της ..., καθώς επανειλημμένως έχει διορισθεί ως διερμηνέας από τις δικαστικές και αστυνομικές αρχές, είναι αβάσιμος και απορριπτός, διότι αφενός στα προσκομιζόμενα από αυτήν έγγραφα (πράξεις διορισμού της ως διερμηνέα), τα οποία αναγνώσθηκαν, αναφέρεται ότι αυτή κατοικεί στην οδό ... της ..., αφετέρου δε τούτο δεν προκύπτει από κανένα άλλο αποδεικτικό στοιχείο. Επίσης, όπως προεκτέθηκε, την ως άνω διεύθυνση ... της ..., είχε δηλώσει η ίδια η εκκαλούσα στην ως άνω ληξιαρχική πράξη γέννησης καθώς και κατά την εξέτασή της ως μάρτυρα στη συνεδρίαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσπρωτίας στη δικάσιμο της 1-1-2007 (υπ' αριθ. .../2007 πρακτικά συνεδριάσεως του δικαστηρίου), και σε αυτήν αναζητήθηκε τον Ιούνιο του 2009 από τον ως άνω αστυνομικό Γ. Μ. και δεν ανευρέθη. Κατόπιν όλων των ανωτέρω αποδεικνύεται ότι η επίδοση της σε βάρος της εκκαλούσας εκδοθείσας με αριθμό 402/2012 καταδικαστικής απόφασης του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Θεσπρωτίας, έγινε νομοτύπως και εγκύρως κατ' άρθρο 156 παρ. 1 και 2 ΚΠΔ, και οι περί του αντιθέτου ισχυρισμοί της εκκαλούσας περί ακυρότητας της επιδόσεως της εκκαλούμενης αποφάσεως είναι αβάσιμοι και απορριπτέοι. Επομένως πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση έφεση, ως απαράδεκτη, λόγω εκπρόθεσμης άσκησης αυτής, διότι από την επίδοση της απόφασης ως αγνώστου διαμονής στην εκκαλούσα μέχρι τον χρόνο άσκησης της έφεσης παρήλθε το χρονικό διάστημα των 30 ημερών, που προβλέπεται στη διάταξη του άρθρου 473 παρ. 1 ΚΠΔ, αφού η εκκαλούσα άσκησε τη με αριθμό καταθέσεως .../4-10-2016 έφεση την 4-10-2016, ενώ η προσβαλλόμενη απόφαση επιδόθηκε σε αυτήν την 15-2-2013, κατά τα προαναφερθέντα. Περαιτέρω, πρέπει να διαταχθεί η εκτέλεση της προσβληθείσης αποφάσεως (άρθρο 476 παρ.1 ΚΠΔ ως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 2 παρ. 18 Ν. 2408/1996) και να καταδικασθεί η εκκαλούσα στα δικαστικά έξοδα ποσού διακοσίων πενήντα (250) ευρώ [άρθρο 583 παρ. 1 ΚΠΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 55 παρ.1 Ν. 3160/03]".

Με τις παραδοχές αυτές, το δικάσαν Τριμελές Εφετείο, στερήσε την απόφασή του από την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού, εκθέτει ότι ορθώς η εκκαλουμένη απόφαση επιδόθηκε

στην κατηγορούμενη-εκκαλούσα ως αγνώστου διαμονής χωρίς να αξιολογήσει, όπως έπρεπε, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, αν από τα αποδεικτικά μέσα και μάλιστα από τα προαναφερθέντα έγγραφα, που είχε προσκομίσει η ίδια, προέκυπτε ή όχι ότι αυτή, κατά τον ανωτέρω κρίσιμο χρόνο της επιδόσεως της εκκαλουμένης απόφασεως (15-2-2013), είχε γνωστή διαμονή διάφορη από εκείνη, στην οποία αναζητήθηκε και δεν βρέθηκε, αρκεσθέν στην αιτιολογία ότι τη διεύθυνση της οδού ... στη Θεσσαλονίκη, όπου αναζητήθηκε και δεν βρέθηκε, την είχε η ίδια δηλώσει στην με αριθμό .../12-3-2007 ληξιαρχική πράξη γέννησης καθώς και κατά την εξέτασή της ως μάρτυρα ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσπρωτίας κατά τη δικάσιμο της 11-1-2007, αιτιολογία όμως η οποία δεν αρκεί αφού το εν λόγω χρονικό σημείο είναι πολύ προγενέστερο του κρίσιμου εν προκειμένω χρόνου της επιδόσεως σ'αυτήν της εκκαλουμένης απόφασεως. Περαιτέρω, στο σκεπτικό της προσβαλλομένης απόφασεως δεν υπάρχει παραδοχή ότι η κατηγορούμενη γνώριζε ότι είχε ασκηθεί σε βάρος της ποινική δίωξη ή ότι είχε εκδοθεί σε βάρος της καταδικαστική απόφαση, ώστε να έχει, υποχρέωση να προβεί σε γνωστοποίηση της παραπάνω διεύθυνσης της κατοικίας της στην αρμόδια Εισαγγελική Αρχή, ως εμμέσως γίνεται δεκτό υπ'αυτής. Συνακόλουθα, με το να θεωρήσει η προσβαλλομένη απόφαση, χωρίς ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, την επίδοση στην κατηγορούμενη της εκκαλουμένης απόφασεως ως αγνώστου διαμονής έγκυρη και να προχωρήσει, μετά από αυτά, στην απόρριψη της εφέσεως αυτής ως εκπρόθεσμης, αφενός υπερέβη αρνητικά την εξουσία του και αφετέρου προκάλεσε απόλυτη ακυρότητα στο ακροατήριο, συνιστάμενη στη στέρηση από την αναιρεσειούσα-κατηγορούμενη του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, που παρέχεται από το υπερνομοθετικής ισχύος (αρθρ. 28 παρ. 1 του Συντάγματος) άρθρο 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ. Επομένως, κατά παραδοχή ως βάσιμων των από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α', Δ' και Η' ΚΠΔ λόγων αναιρέσεως, με τους οποίους πλήττεται η προσβαλλομένη απόφαση, πρέπει να αναιρεθεί αυτή και να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο, που εξέδωσε την προσβαλλομένη απόφαση, αφού είναι δυνατή η συγκρότησή του από Δικαστές άλλους, εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως (αρθρ. 519 ΚΠΔ), προκειμένου να κρίνει επί του παραδεκτού ή μη της εφέσεως της αναιρεσειούσας-κατηγορουμένης, (δεδομένου του ότι ο Άρειος Πάγος δεν έχει τη δικαιοδοσία να κρίνει επί του ζητήματος αυτού) και, αναλόγως προς τη σχετική κρίση του, είτε να απορρίψει και πάλι την έφεση ως εκπρόθεσμη, είτε να την κρίνει παραδεκτή και να προχωρήσει στην οριστική παύση της ποινικής δίωξεως κατά της κατηγορουμένης λόγω παραγραφής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την υπ'αριθμ. 17/2017 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου (Πλημ/των) Κέρκυρας.
Και

Παραπέμπει την υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως. Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 12 Δεκεμβρίου 2017. Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 8 Ιανουαρίου 2018.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ